

Nutno hned ze začátku přiznat, že pověst proFIdivadla, vybudovaná za dlouhá léta úspěšného působení, de facto nepřipouští, abych se na jeho produkci dostavil bez značných očekávání. Proto tam, kde bychom u obyčejného amatérského spolku přivřeli oči a chápavě pokývali hlavou: „Vždyť jsou to jen ochotníci...“, zde valíme bulvy dokořán a nedostatky nás bičují se silou nečekanou ani u profesionálního představení. Nemyslím samozřejmě herecké výkony pocházející pouze z talentu a přirozené touhy se předvést před početným publikem, ale hru jako takovou, protože autor úprav a přepisu má na to, aby v tomto směru hrál profesionální ligu.

Letos jsem byl zvědav, jak si většinou humornými náměty (byť ne bez hlubšího přesahu) sršíci autor poradí s veskrze vážnou předlohou. Podobný úkol na svá bedra nevzal poprvé, avšak tentokrát se při přepisu knihy pro potřeby divadelní hry téměř zcela oprostil od humoristického vandalismu, který je mu dle mého názoru nejbližší a který mu jde na výbornou, ale naopak se pokusil zachovat tragický náboj a důstojně vážnou atmosféru Goldingova románu.

Celé proFIdivadlo je souborem čítajícím desítky nadšenců, kteří se na výsledném představení podílí. U mě osobně vyhráli autoři perfektního plakátu a prasecí masky Pána much. Všechno ostatní bohužel pokulhávalo. Krok stranou a odchýlení od humoru se zcela nezdařilo a bylo znát, že amatérským hercům vážná ztvárnění příliš nesedí. Světlou výjimkou byl představitel Čuňase, který se své role zhostil s odzbrojující otravností a co se hereckého výkonu týče, spolu s taktéž velmi přesvědčivým Simonem, strčili všechny své souputníky hravě do kapsy. Toto ovšem není kritika nadšenců, kteří ve hře účinkovali, jako spíše pochvala dvou dotyčných.

Co bohužel srazilo můj dojem z celé hry, byla nekriticky dlouhá expozice, kdy se dva ztroskotaní hoši bezprizorně poflakovali po ostrově, následovaná ještě delší a nudnější pasáží, kde se trocha řečí bez akce, vtipu či šťávy střídala s rytmickou kolektivní vložkou „Zabijem prase, podřežem, krev ať stříká pod nožem!“

Zajímavou začíná být hra teprve ve chvíli, kdy se pološílený Simon objeví u Pána much a vyslechne jeho démonický monolog. Scéna je to působivá, po nudné první půlce hry na diváky dopadne se silou pneumatického kladiva a přesvědčí je, že dalším důvodem proč zůstat je kromě plně obsazených schodů i děj před nimi. Od této chvíle je dění hutnější, událost navazuje na událost a říkanka o podřezávání prasete už nepůsobí jako nucené křepčení hrajících si dětí, ale jako skutečná divošská mantra zastavující krev v žilách. Konec přichází v pravou chvíli a návdavkem dostaneme i přesah do celosvětové úrovně a poslední myšlenku na cestu domů. Škoda, že jsem nepřišel až v polovině představení – pak bych byl plně spokojen. Takto ovšem musím stálým představitelům proFIdivadla doporučit návrat k osvědčenému humoru, který je mi u studentských divadelních produkcí přece jen bližší.

Juakub Venglář

Postscriptum od Josefa Prokeše: ona „nekriticky dlouhá expozice“ hry měla záměrně navodit pohodovou atmosféru, od níž by se pak kontrastně odrazil stále více a více gradující spád dramatu. Rovněž tím „bezprizorným poflakováním ztroskotaných chlapců po ostrově“ nenápadně a po kapkách již prosakuje budoucí tragédie. Kdyby si pan Jakub Venglář přečetl antická dramata, pochopil by zajisté sám, o co ve výstavbě Pána much kráčí. Jenže je nejspíše odkojen soudobou klipovou produkcí, v níž hned v prvních dvaceti sekundách musí explodovat galaxie a stříkat mozek na zeď, aby se blboučcí konzumenti nedej pámbu nenudili.